Γράφει ο **Γιώργος Τραχανάς**

Κατά τη προεκλογική περίοδο, πέρα από την αντιπαράθεση με τους δύο βασικούς παίκτες της αστικής πολιτικής, χρειάζεται σκληρή διαπάλη με τις δυνάμεις του "ανθρώπινου καπιταλισμού", της σύγχρονης σοσιαλδημοκρατίας. Αναφερόμαστε, συγκεκριμένα, στη περίπτωση του **ΜέΡΑ25,** το όποιο θα κατέβει στις εκλογές σε συνεργασία με τις δυνάμεις της **ΛΑΕ.**

Η γνωριμία με τη δράση του **Γιάνη Βαρουφάκη** δεν είναι καινούργια και δε ξεκίνησε με τη δημιουργία του προσωποπαγούς πολιτικού του φορέα. Αντίθετα, ο Βαρουφάκης, χρόνια ακαδημαϊκός, λάνσαρε και λανσάρει το προφίλ του "ετερόδοξου μαρξιστή" οικονομολόγου, πάντα σε συνεργασία και συνομιλία με το χρηματιστικό κεφάλαιο και αστικά "προοδευτικά" ινστιτούτα και οργανισμούς. Ωστόσο, η γνωριμία του με το ευρύ κοινό έγινε τον Ιανουάριο του 2015, με την επιλογή για τη θέση του **υπουργού Οικονομικών της πρώτης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.** Χρειάζεται να σταθούμε σε ορισμένα κρίσιμα σημεία αυτής της θητείας του για να δούμε πως δεν έχει και τόσο αντισυστημικό παρελθόν όσο παρουσιάζει στη δημόσια σφαίρα:

-Ήταν ο Βαρουφάκης αυτός ο οποίος στις προγραμματικές δηλώσεις της 1ης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, δήλωνε από το βήμα της Βουλής πως **δεν είχε καμία αντίρρηση για το 70% των "μεταρρυθμίσεων"** και δεσμεύσεων του τότε υφιστάμενου μνημονίου. Υπερασπίστηκε τη λογική του "μνημονίου-ευλογία για τον τόπο", που έκαναν όλες οι προηγούμενες αστικές κυβερνήσεις (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ), ρίχνοντας νερό στο μύλο του ΤΙΝΑ («δεν υπάρχει εναλλακτική»).

-Ήταν ο Βαρουφάκης αυτός ο οποίος ως υπουργός Οικονομικών υπέγραψε τη συμφωνία συνέχισης των μνημονιακών δεσμεύσεων, τη λεγόμενη **"συμφωνία-γέφυρα", τον Φλεβάρη του 2015,** ανοίγοντας έτσι το δρόμο για τη συνέχιση της μνημονιακής λεηλασίας και την υπογραφή του 3ου μνημονίου.

-Ήταν ο Βαρουφάκης αυτός στις **διαπραγματεύσεις με τους δανειστές το 2015,** για τις οποίες παραδέχτηκε ότι ήταν πρόθυμος να κάνει συμβιβασμό για ό,τι του ζητούσαν.

-Ήταν ο Βαρουφάκης αυτός που σε τηλεοπτική εκπομπή, όντας κυβερνητικό στέλεχος, έλεγε ευθαρσώς ότι χρειάζεται η **είσοδος ιδιωτών στους σιδηροδρόμους** για να καλύψουν τα κενά και τις ελλείψεις του κράτους.

Οι στιγμές αυτές είναι μόνο μερικές στο σύντομο κυβερνητικό βίο του προέδρου του ΜέΡΑ25. Αποτελούν δείγματα γραφής με τα όποια δε μπορεί να ξεφύγει εύκολα κάποιος με μία απλή αυτοκριτική. Βέβαια, και η αυτοκριτική του για όλη αυτή τη περίοδο είναι ότι έφταιγε η ηγετική ομάδα Τσίπρα που ναρκοθετούσε συνεχώς τις κινήσεις, χωρίς να αμφισβητήσει την "Αγία Τριάδα" του αστικού στρατοπέδου, δηλαδή την ΕΕ, το ευρώ και το ΝΑΤΟ.

Είναι ενδεικτικές και οι μέχρι τώρα κινήσεις του ΜέΡΑ25 στη πολιτική σκηνή.

-Το πρόβλημα ονομάζεται **"Μητσοτάκης Α.Ε."** και όχι η αστική πολιτική στο σύνολο της, ούτε καν η κυβέρνηση της ΝΔ. Το πρόβλημα περιστρέφεται γύρω από την ηγετική ομάδα Μητσοτάκη, η οποία υλοποιεί με ληστρικές συμφωνίες με μια ομάδα "ολιγαρχών".

-Το ΜέΡΑ25 προτείνει **7+1 τομές-προτάσεις** ως βάση ενός εν δυνάμει κυβερνητικού προγράμματος. Στο μίνιμουμ αυτό πρόγραμμα ούτε λέξη για ρήξη και έξοδο από την ΕΕ και την ευρωζώνη. Δε μπορεί άλλωστε αυτοί οι στόχοι να αποτελούν πολιτικές επιδιώξεις που τις παλεύει το εργατικό και λαϊκό κίνημα σύμφωνα με το πρόγραμμα του.

-Στη σύγκρουση των ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων στο έδαφος της Ουκρανίας, το κόμμα του Βαρουφάκη, από το στόμα του ίδιου, εμμέσως πλην σαφώς, **τάσσεται υπέρ του ΝΑΤΟ** και των αιμοσταγών κινήσεων του, αναφέροντας πως οι "ίσες αποστάσεις μεταξύ του θύτη και του θύματος πάντοτε ωφελούν τον θύτη". Άλλωστε, οι 7+1 τομές δεν αναφέρουν πουθενά το αίτημα για αποδέσμευση από το ΝΑΤΟ, μιλώντας γενικά για ένα νέο «κίνημα αδεσμεύτων». Ούτε λέξη για τη ταμπακιέρα και φανφάρες για μία "πολύπλευρη" εξωτερική πολιτική.

-Το έγκλημα των Τεμπών άνοιξε με τραγικό τρόπο το θέμα των δημόσιων αγαθών. Το ΜέΡΑ25 υποστηρίζει το θολό σχήμα **"ούτε κρατισμός-ούτε ιδιωτικοποίηση".** Το πρόβλημα κατά το ΜέΡΑ25 δεν είναι οι «επενδύσεις» ιδιωτών στις δημόσιες υποδομές, αλλά αυτές που γίνονται με «ληστρικό και αποικιοκρατικό τρόπο», που αδυνατούν, δηλαδή, να

ωφελήσουν τους πολλούς. Αλήθεια, ποιος, όμως, θα είναι ο ιδιώτης καπιταλιστής επενδυτής, ο οποίος θα επενδύσει προς όφελος των εργαζόμενων και όχι για το κέρδος του; Κανείς.

-Οι κινητοποιήσεις με αφορμή το θέμα των Τεμπών (δύο απεργίες, η μια χωρίς τη ΓΣΕΕ) ανέδειξαν μια πρωτοφανή κοινωνική φλέβα, ένα πρωτόγνωρο ποτάμι εργαζόμενων και νεολαίας, που βγήκε στο προσκήνιο μαζικά και ανατρεπτικά. Ποια ήταν η πρόταση του ΜέΡΑ25 για τη κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και για την άνοδο της λαϊκής διεκδικητικότητας; Η εκλογική αναμονή, βέβαια. Να κλείσει ο κύκλος αγώνων που ανέδειξαν νέα στοιχεία αγωνιστικότητας και να περιμένουμε όλοι να τιμωρήσουμε τη κυβέρνηση της ΝΔ, όχι από «τα κάτω» με μαζικό λαϊκό κίνημα, αλλά με τη ψήφο μας στο ΜέΡΑ25.

-Οι 7+1 τομές που αναφέρθηκαν προηγουμένως, αποτελούν μία βάση διαλόγου για ένα δυνάμει **“προοδευτικό” κυβερνητικό σχήμα.** Το ΜέΡΑ25 δεν αποκλείει ούτε τον ΣΥΡΙΖΑ ούτε και το ΠΑΣΟΚ από αυτό το προεκλογικό παζάρι, ούτε και δυνάμεις που έχουν ριζικές διαφωνίες στα καυτά ζητήματα της πολιτικής πραγματικότητας. Αρκεί –όπως λέει- η διαπραγμάτευση και συμφωνία να γίνει πριν τις εκλογές…

-Στο θέμα του “βαθέος κράτους” της αστυνομίας και των λοιπών κατασταλτικών, το ΜέΡΑ25 μας θύμισε ημέρες ΠΑΣΟΚ με το αίτημα του εκδημοκρατισμό και καλύτερη εκπαίδευση για την αστυνομία. Άλλωστε, και στο θέμα **της πανεπιστημιακής αστυνομίας,** για τον Βαρουφάκη, το πρόβλημα ήταν που θα λογοδοτεί αυτό το σώμα και όχι αυτή καθαυτή η ύπαρξη της.

Έχουμε φτάσει στο σημείο δυνάμεις του κινήματος να βλέπουν σημάδια ριζοσπαστικοποίησης στο ΜΕΡΑ25. Αλήθεια, αυτές οι δυνάμεις που βλέπουν αυτές τις αριστερές μετατοπίσεις στις 7+1 τομές για παράδειγμα;

Οι θέσεις αυτές δεν είναι τυχαίες. Αντίθετα, απορρέουν από ένα σύνολο θέσεων που έχει ΜέΡΑ25 και ο γραμματέας του από την ίδρυση του.

Πρώτα απ’ όλα, **η θέση της Ελλάδας στην ΕΕ** και τη ευρωζώνη θεωρείται αδιαπραγμάτευτη. Το θέμα είναι η ΕΕ να μετασχηματιστεί και να γίνει από “ζούγκλα” κήπος όπως έχει σχολιάσει ο Βαρουφάκης. Στην πραγματικότητα όμως, η ΕΕ και το ευρώ για τους εργαζόμενους και το λαό είναι μία φυλακή, μια σφηκοφωλιά, ένας οδοστρωτήρας δικαιωμάτων και κατακτήσεων. Δεν μεταρρυθμίζεται, ακόμα και με τη καλύτερη «διαπραγμάτευση», όπως θα ήθελε το ΜέΡΑ25. Μόνο ο δρόμος της ρήξης και της αποδέσμευσης από τους αυτούς τους μηχανισμούς μπορεί να δώσουν ανάσα στους

εργαζόμενους. Άλλωστε, το ακρωνύμιο **ΜΕΡΑ (Μέτωπο Ρεαλιστικής Ευρωπαϊκής Ανυπακοής)** είναι αρκετά ενδεικτικό της σύγκρουσης του ΜέΡΑ25 με αυτούς τους μηχανισμούς.

Το καυτό θέμα της στάσης απέναντι στη δολοφονική συμμετοχή της χώρας μας στο **ΝΑΤΟ,** αγνοείται στο όνομα ενός νέου "κινήματος" αδεσμεύτων.

Ο **καπιταλισμός,** σύμφωνα με τη στάση και τα λεγόμενα του ΜέΡΑ25, δε χρειάζεται ανατροπή από το εργατικό και λαϊκό κίνημα. Άλλωστε, όπως συχνά λέει ο Βαρουφάκης «δεν έχουμε πλέον καπιταλισμό και καπιταλιστές, αλλά **χρεοδουλοπαροικία** και τεχνοφεουδάρχες». Πέρα από τις λεκτικές πιρουέτες, έχει σημασία αυτή η δήλωση: Η σύγχρονη «ριζοσπαστική» σοσιαλδημοκρατία δεν τολμά να αναμετρηθεί με τον σύγχρονο καπιταλισμό που κινείται διαρκώς προς την «ωρίμανσή» του, δηλαδή τείνει προς την καπιταλιστική/εμπορευματική αξιοποίηση των πάντων, αλλά δήθεν αυτός κινείται προς τα πίσω, στη φεουδαρχία. Φυσικά συμβαίνει το πρώτο. Αν όμως είναι αλήθεια το δεύτερο, τότε -έρχεται αβίαστα το βολικό συμπέρασμα- μάλλον χρειάζεται μια αποκατάσταση του καπιταλισμού ή έστω και κάποιο «πρασίνισμά» του και «εξανθρωπισμός» του.

Στην πραγματικότητα όμως, ζούμε σε ένα δολοφονικό καπιταλισμό, ο οποίος δημιουργεί εκρηκτικούς κινδύνους για την ανθρώπινη ύπαρξη και τη φύση (απειλή 3ου παγκόσμιου πολέμου-πυρηνικά-νέα κατάρρευση τραπεζών και οικονομική κρίση) και δε θα καταρρεύσει γενικά και αόριστα από μόνος του. Ο προσανατολισμός των ταξικών και κομμουνιστικών δυνάμεων θα πρέπει να είναι πάντα ενάντια στα συμφέροντα αυτού το δολοφονικού κεφαλαίου, αν θέλουμε να λειτουργούμε από τη σωστή πλευρά της ιστορίας.

Το πρόβλημα για το ΜέΡΑ25 δεν είναι η ελληνική αστική τάξη και οι επιδιώξεις της, αλλά ένα ληστρικό-"ολιγαρχικό" κομμάτι της, των οποίων τα συμφέροντα εξυπηρετεί ο Μητσοτάκης και οι δικοί του άνθρωποι. Επαναφέρει και πάλι τη κλασική αυταπάτη της **«υγιούς επιχειρηματικότητας που σέβεται τον άνθρωπο και την φύση»** και επενδύει με κοινωνικό πρόσημο, λες και το κεφάλαιο ξεχνάει ποτέ τη δίψα του για κέρδος.

Όλο το φάσμα των κοινωνικών προβλημάτων, το λεγόμενο «κοινωνικό ζήτημα», κατά το ΜΕΡΑ25 επιλύεται με τεχνοκρατικές λύσεις. Η σύγκρουση κεφαλαίου-εργασίας αγνοείται ή και συσκοτίζεται στο όνομα της «κοινωνίας των πολιτών», όπου με το μαγικό ραβδί της «ρεαλιστικής ανυπακοής» θα ζήσουν κεφαλαίο και εργασία σε αρμονική συμβίωση.

Τόση είναι η "ριζοσπαστικότητα" και "αντισυστημικότητα" του ΜέΡΑ25!